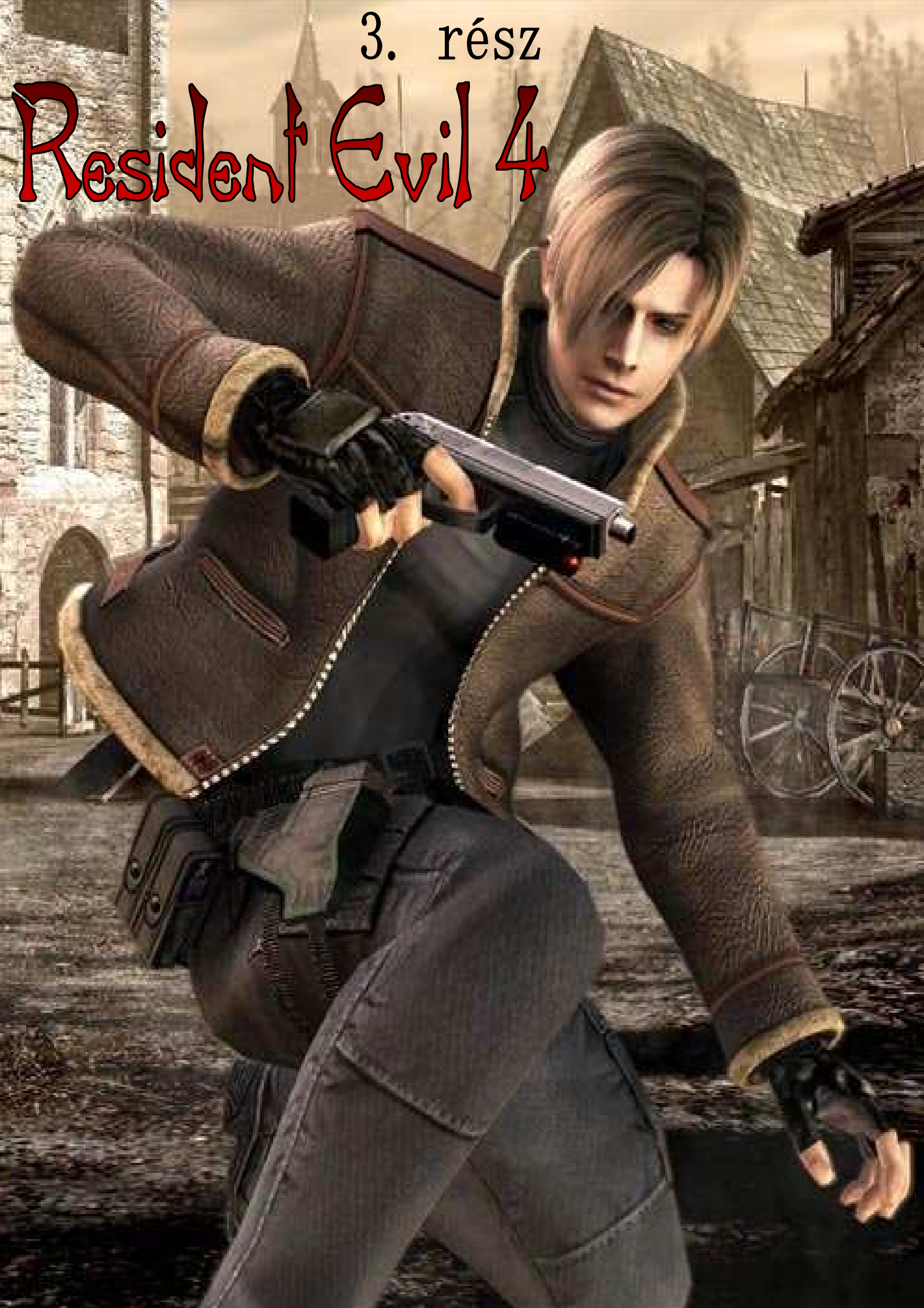

3. rész

Resident Evil 4

Leon

Szédelegve megráztam a fejem, amit igencsak bevertem az ajtófélfába. Ahogy a tarkómra tévedt a kezem, valami meleg és ragacsos folyt az ujjaimra. Kínlódva térdre küzdöttem magam, a saját véremtől maszatos kezem a nadrágomba töröltem.

Aztán belém villant, hogyan is kerültem én a földre... A gondolat görcsbe rántotta a szívem, és kétségbeesve pillantottam fel: Nem messze tőlem, ott tornyosult az a szörnyeteg férfi. Hosszú szakálla, és fekete, földet söprő bőrkabátja enyhén lengedezett a gyenge szélben, miközben könnyűszerrel megragadta a hiábavalóan félreszökkenni próbáló Fabyen nyakát, és fellendítette a könnyű testet a levegőbe...

A lány kétségbeesve igyekezett szabadulni a szorításból, de képtelen volt rá... Az arca hó fehérre sápadt, a tekintete rettegve cikázott ide-oda, ajkai meg-megremegtek az erőlködéstől...

Felpattantam a földről, de abban a pillanatban úgy megszédültem, hogy az eleséstől csak az mentett meg, hogy még épp időben meg tudtam támaszkodni a ház falában. Ahogy ismét feltekintettem, csak homályos foltokként éreztem a környezetemet. Kétségbeesve ráztam meg a fejem, nem törődve a koponyámon belüli harangzúgással, és azzal, hogy úgy éreztem, menten lerepül a fejem a nyakamról. Megdörgöltem a szemeim, mire a látásom valamelyest feltisztult. Az első, amit megláttam, az a méterekre tőlem, a sárban heverő fegyverem volt. Felé lendültem, nem törődve vele, hogy lábaim nehézkesen visznek előre, meg-megbotlanak, és hogy az utolsó métereket már hasmánt tettem meg...

Ujjaim ráfontam a fegyver markolatára, és a hátamra pördülve, becéloztam Mendez széles hátát, ám még mielőtt meghúzhattam volna a ravaszt, éles dörrenés hasította ketté az éj csendjét...

Fabyen

Távolról, nagyon távolról, mintha a nevemet hallottam volna, de nem igazán izgatott fel. Jó volt az a fekete kábulat, amiben éppen lebegtem. Ott nem volt fájdalom, nem volt szenvedés, csak a nyugalom, és a külvilág zajai kellemesen elviselhetővé tompítva, mintha egy léggömb belsejéből hallgatóznék...

Ám az a tolakodó hang nem hagyott nyugtot nekem. Beszivárgott a koponyámba, és kérlelhetetlenül visszarángatott a való világba...

- Gyerünk, kislány, muszáj felkelned... - paskolta meg valaki erősebben az arcom.

A hangja valahogy olyan ismerősnek tűnt... Kellemes emlékeket ébresztett bennem, aztán, egyszer csak belém villant ugyanaz a hang, csak éppen más szavakat suttogott a fülembe:

„Ne haragudj, de szükségem van most erre...”

Egyből eszembe jutott minden, és a testemet, mintha rugó lökné fel, felpattantam, amit menten meg is bántam, mert iszonyú szédülés fogott el: a világ tótágast állt körülöttem. A fejemet úgy éreztem, mintha egy teljesen különálló testrész lenne, ami mindjárt legurul. A két tenyerembe támasztottam a homlokom, és lehunytam a szemeim, de ekkor könnyű érintést éreztem a vállamon.

Hunyorogva tekintettem fel a fölém hajoló férfi feszültséget tükröző arcába.

- Leon... - suttoztam kiszáradt szájjal.

- Gyere, mennünk kell! – karolta át a derekam, és sietve felrángatott a földről.

Meg-megbicsakló lábaimmal igyekeztem egyenesen állni, de ha a férfi nem tart szorosan, biztosan elestem volna, annyira gyengének éreztem magam.

- Mi ez a nagy sietség? – nyögtem ki, miközben elhaladtunk egy, a ház tövében hasmánt heverkélő hatalmas hulla mellett.

Hosszú, fekete bőrkabátja, tar koponyája, és a vállai alá szorult, őszbe hajló szakálla szörnyen ismerősnek tűnt, de még nem igazán tudtam összeilleszteni a képkockákat.

- Hogy' hová sietünk? Nézz csak hátra... - tekintett le rám Leon, miközben tovább vonszolt.

A vállaim fölött hátratekintettem: messze tőlünk, de felénk tartván, parasztokat fedeztem a sötétben. Barátságosnak cseppet se voltak nevezhetőek: dühös

ordibálásukat sodorta felénk a langy szellő, fáklyáik fénye táncot járt előttük a földön, ahogy a kezeikkel mérgesen hadonásztak.

Nem tudtam, hogy honnan jöttek, de abban biztos voltam, hogy nem szeretnék találkozni velük: az előttünk futólépésben haladó Ashley teljesen fegyvertelen volt, és nem is voltam benne biztos, hogy képes lenne egyáltalán pisztolyt szegezni bárkire is. A mellettem lépkedő, engem magához karoló Leon pedig, majdnem olyan elgyötörtnek tűnt, mint amilyenek én is éreztem magam: a tarkója vértől volt maszatos, arcán por szürkület, haja csapzottan lógott az arcába, de már nem volt ereje ahhoz, hogy hátrasöpörje. Szemei szúrósan tekintettek előre...

Leon

Lassan haladtunk előre. A nyomunkban lihegő csürhe egyre közelebb került hozzánk, igaz ezt nem láttam, nem mervén hátratekinteni, de az ordibálásuk egyre közelebről és közelebről hallatszott, néha már egy-egy dühös szót is ki bírtam venni a hangorkánból...

Ahogy nehézkesen küzdöttük előre magunkat, mind jobban fáradtam. Nem tudtam, hogy meddig bírom még, amikor hirtelen a sötétségből egy hatalmas épület bontakozott ki közvetlenül előttünk. Ahogy közelebb értünk, láttam csak, hogy egy ódon kastély az: csúcsos tornyai belevesztek az éjbe, színesre festett karcsú ablakai mögött fények vibráltak, falain haragoszöld borostyán kúszott. Közvetlenül előttünk árok húzódott, mélységes mély, felette régi, korhadó deszkából álló, de stabilnak tűnő csapóhíd. Szerencsére, leeresztve.

Fabyen eleresztette a derekam, és megszaporáztuk a lépteinket: az, hogy láttuk a célt, mindkettőnknek erőt adott...

Futó lábaink alatt meg-megdöndültek a régi deszkák, ahogy átszaladunk a túloldalra. Hátrapillantva láttam, hogy a nyomunkban lihegő paraszthad még elég messze van, de csak percek kérdése, és utolér minket, és akkor csak Isten a tudója, hogy mi lesz velünk...

Ekkor a szemem megakadt a két láncon, amik a híd végeihez voltak rögzítve. Ahogy a fémszemeken végigsiklott a tekintetem, felfedeztem, hogy két tekerőkarban végződnek.

- Fabyen, oda! – intettem a lánynak, mire szó nélkül odafutott a jobb oldalihoz, és megragadta a rozsdás, nehéz fémszerkezetből kiálló rudat.

Sietve a felvonóhidat mozgató másik tekerőkarhoz léptem, és megragadva azt, megpróbáltam eltekerni. A régen olajozott, és még régebben használt kerék csak nehezen mozdult meg, minden egyes alkatrésze fülsértően csikorgott, de azért a híd szép lassan elkezdett emelkedni. Ám, amikor fél szemmel feltekintettem, megláttam, hogy pár ember már túl közelre jutott: ők nekirugaszkodtak, és a felemelkedő híd és a szakadék széle közt tátongó úron átlendülve megkapaszkodnak a korhadat deszkákban...

- Ashley... - kiáltottam oda a kapu közepe táján ácsorgó, meredtre dermedt lánynak.

- Tekerd te! – léptem el a tekerőkar mellől, és a fegyverem rászegeztem arra a két, fiatal férfira, akik sikeresen felküzdötték magukat a lassan emelkedő hídra, és fél fenéken csúszva lefelé, szitkokat ordibálva, felénk lódultak.

A túlparton maradtak hangos kiáltásokkal biztatták őket.

Amikor közelebb értek, egy pillanatra megtorpantak, meglátván a rájuk szegeződő fegyvert, de a bizonytalanságuk múlnak bizonyult, mert a következő másodpercben mind a ketten nekem ugrottak. Mintha teljesen elvette volna az eszüket a düh, nem fogták fel egyszerűen, hogy esélyük sincs. Csak egy cél lebegett a szemeik előtt: gyilkolni... Az egyikük a nála lévő fáklyát előrszegezve közeledett, a másik kezében nem volt semmi, ő puszta kézzel rontott nekem. Az utóbbit térden lőttem, mire orra bukott a macskakővel kirakott úton, és jajgatva a vért lövellő lába köré tekeredett egész testével. Társa dühtől villogó szemekkel torpant meg a lövés hangjával szinte egy időben, majd belebámulva az immár a homlokára mutató pisztoly csövébe, felém lendítettem a kezében szorongatott fáklyát.

Kitértem a levegőben úszó, lángoló fadarab útjából, és meghúztam a ravaszt... A fickó hátrabicsakló fejével hanyatt esett. Vére elkeveredett a másik, immár eszméletlenül heverő paraszt vérével. Vörösre festették a köveket...

Elindultunk előre, utunk a vár egyik udvarára vezetett, itt azonban megtorpantunk, mert a várfal egy része beomolhatott még valamikor: hatalmas kőgörcgetegek zárták el az utat. Ahogy körbefordultam a tengelyem körül, és tüzetesen megvizsgáltam a fali tartókba tűzött fáklyák fényében az udvart, az egyik sarokban megbújva egy vaspántos ajtót fedeztem fel. Arrafelé vettük az irányt.

Beléptünk a kicsiny, magas mennyezetű terembe. A falakat festmények díszítették, a padlót vastag szőnyeg fedte, ami elnyelte lépteink zaját, a szemközti falra díszes kardot függesztettek fel.

Körbejártam a termet, és csalódottan vettem tudomásul, hogy innen nincs hová mennünk. Bár az asztalon, egy kicsiny dobozkában elrejtve apró kulcsra bukkantam,

a hozzá illő ajtó hollétéről fogalmam se volt. Fáradtan lerogytam az egyik faragott támlájú székre, és a szemem a fel-alá járkáló Fabyen-re villantottam.

A lány közelebb lépett a kardhoz, ujjait végigfuttatta a fényes pengén, majd a féldrágakövekkel díszített markolatot megragadva, leemelte a fegyvert a kampójáról. Ekkor éles csikorgás közepette lassan elmozdult a falnak egy szeglete... A lány ijedten ugrott hátra, a kard kicsúszott az ujjai közül, a vastag bársonyszőnyeg fogta fel az esését.

Pisztolyra kapván pattantam fel iménti helyemről, és közelebb léptem az így megnyílt járathoz. Bentről korom sötét és hűvös fuvallat áradt felénk. Felkattintottam a zseblámpám, és bevilágítottam az üregbe, de a lámpa fényköre nem ért el a végéig.

- Egy titkos járat? – lépett a hátam mögé Fabyen, és a vállam mellett belesett.

- Az. És meg kell, hogy mondjam, mázlista vagy. Azt hittem, innen nincs tovább. – vigyorogtam rá a lányra, majd beléptem a keskeny folyosóra.

A járat falai alacsonyok voltak. A mögöttem lépegető két lány még kényelmesen elfért, én már sajnos csak enyhén meggörnyedve fértem el, de a fejem teteje még így is súrolta a mennyezetet. Néha beleakadtam egy-egy pókhálóba, az arcomon éreztem a finom fonalak csiklandását. A levegő fullasztó volt és dohos szagot árasztott. Talán már ősidők óta nem is használták ezt a titkos folyosót.

Kész szerencse, hogy egyáltalán mi ráakadtunk...

A lámpám fényköre előttem ugrálva világította meg a fal egyenetlenségeit, repedéseit, míg egyszercsak egy faajtónak ütközött. Megragadtam a kilincset és attól félve, hogy esetleg zárva találom azt, lenyomtam. Ám szerencsénkre az ajtó, bár a régóta való elhanyagoltságtól nyikorgott, és enyhén szorult is, de azért feltárult előttünk. A túloldalon vastag, porszagú bársonyfüggönybe ütköztem. Ellegyeztem magam elől a vastag kelmét és kiléptünk egy aprócska tárolóhelyiségszerűségbe, ami fáklyákkal megvilágított, széles, boltíves folyosóra nyílt. A boltíveket csatajelenetekkel díszített oszlopok tartották, köztük a falakra színes drapériákat függesztettek ki, amik már elszürkültek a portól, a szélük kifeslett az idő múlásától...

A folyosó egy hatalmas terembe torkollott. Abban a minutumban, ahogy beléptünk a szédítően magas helyiségbe, éles kacaj csendült fel. Összereztem a váratlan és gúnyos nevetés hallatán, majd a fegyverem előreszegezve végiglépdeltem a terem közepén elhelyezett oszlopsor közé leterített puha szőnyegen.

Ashley-t utasítottam, aki engedelmesen behúzódott az egyik oszlop mögé. Ekkor újra megborzongatott az a nevetés, majd a szemközti balkonra kilépett egy kicsiny,

gyermeknyi alak a homályból. Szorosan a nyomában két magas alak lépdelt, mindkettőt földet seprő köpeny és csuklya takarta, kezükben lándzsákat szorongattak.

Megrökönyödve meredtem fel a különös hármásra.

- Azt hiszem, nekünk még nem volt szerencsék egymáshoz. Ugye, Mr. Kennedy? – mondta magasan csengő hangján az aprócska ember.

Összehúzott szemmel figyeltem színpadiasan mesterkélt mozdulatait.

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam... A nevem Ramón Salazar. Enyém ez a csodálatos kastély... - tárta szét a karjait.

Arcán önelégült mosoly futott szét.

- Nagyrabecsült barátom, és mesterem, Sadler már volt olyan szíves szólni, hogy esetleg betévedhetnek ide... Így tehát, készültem a fogadásukra, kedves barátaim...

- mondta gúnyos kacaj kíséretében

- Kösz, de nem hiszem, hogy a barátaid lennénk!

- Nézd csak, milyen ingerlékeny valaki... De sebjaj, majd megtanulod az engedelmességet. Ha meg nem? Végül is nekünk csak Ashley-re van szükségünk. Maga meg, Mr. Scott Kennedy, és a kedves kis barátnője pedig... hogy úgy mondjam, akár meg is halhatnak... - ezzel sarkon fordult, és sietős léptekkel, két néma csatlósával a nyomában lelépett a színről.

A szemem rávillant a homlokát ráncoló, és grimaszokat vágó Fabyen-re, és a fejemmel a balkonra felvezető lépcsősor felé intettem. Szinte egyszerre lódultunk előre, és már majdnem elértem a felfelé vezető lépcsősort, amikor egyszer csak lecsapódott előttünk valami. Meglepődve hőköltem hátra...

Amikor újra felpillantottam, és a kissé felkavarodott port kipislogtam a szememből, meglepve fedeztem fel, hogy az előbbi lépcsősor elé valamiféle szerkezet egy rácsos kaput engedett le, melynek a közepén, egy nagyobbacska kőlapon furcsa véset látszott.

- Ez meg mi a csoda? – léptem közelebb a kapuhoz, és az ujjaim végigfuttattam a fura ábrán, ami valamiféle szörnyet ábrázolt.

- Chimera*... - olvastam el az alá írott szöveget.

- Úgy tűnik, az itteniek szeretik a bonyolult megoldású zárszerkezeteket... - nézett rám Fabyen félrehúzott szájjal.

- Úgy tűnik... - hagytam rá.

- Másik utat kell találnunk...

- Leon... - szólalt meg Ashley a hátam mögött.

Kíváncsian felé fordultam.

- Ott, az oszlopok takarásában jobb és bal oldalt is van egy-egy ajtó. – mutatta az ujjaival az irányt.

- Jó... - indultam el a bal oldali fal mellett, míg rá nem akadtam az említett ajtóra, ám pechemre, hiába rázogattam a nehéz fémkilincset, illetve hiába dörömböltem a vastag, az oldalain megvasalt deszkákon, valamint a nálam lévő aprócska kulcsot is hiába próbáltam bele a zárba, az ajtó zárva maradt.

- Francba... - szitkozódtam magamban.

- Ez nyitva van... - hallottam meg Fabyen hangját valahonnan a túloldalról.

A két lányt a nyitott ajtóban találtam meg, hátuk mögött fényesen megvilágított folyosó húzódott.

- Úgy tűnik, nincs más lehetőségünk. Csak erre mehetünk... - nézett rám Fabyen.

Rábólintottam, majd a küszöbön átlépve, baloldalon, egy beugróban újabb ajtót fedeztem fel. Bizonytalanul szemléltem az ajtót, illetve a folyosót felváltva, majd úgy döntöttem, a biztonság kedvéért belepróbálom ebbe a zárba is a kulcsot, ami könnyedén elfordult, és az ajtó nesztelenül feltárult előttem, anélkül, hogy a kilincshez csak hozzáértem volna...

* Chimera (ejtsd: Kiméra): a görög mitológiában tűzokádó női szörny, amely egy oroszlán, egy kecske, és egy sárkány keresztezéséből jött létre

Fabyen

A férfi bedugta a fejét a feltároló ajtón keresztül a benti félhomályba, majd visszafordult felénk:

- Egy perc, és itt vagyok, csak megnézem, hogy ez vezet-e valahová. Oké? Addig várjatok meg itt...

Bizonytalanul rábólintottam, és csak bámultam bambán a belépő Leon hátát. Amint a férfi átlépte a küszöböt, az ajtó hangos csattanással bevágódott mögötte, még az előtt, hogy ki bírta volna támasztani...

- Leon... - kezdtem el dörömbölni a súlyos faajtón, majd a kulcsot megragadva megpróbáltam elfordítani a zárban, de akárhogy tekergettem is, nem volt hajlandó újból kinyílni.

- Nem tudom kinyitni... - mondtam kétségbeesetten.

A vastag fán tompán szűrődött át a férfi hangja:

- Jó van, nyugodj meg. Valamilyen újabb trükkös ajtóval van dolgunk... Amennyire, ebben a félhomályban látom, ez csak egy újabb terem, de nem látok tisztán. Körülnézek, hátha találok valahol egy kart, vagy kapcsolót. Ti is nézzetek szét odakint. Rendben?

- Rendben... - suttogtam halkán, amikor az ajtón túlról hangos morgás, majd lánccsörgés ütötte meg a fülem.

A következő pillanatban meghallottam a férfi fegyverének öblös hangját is...

- Leon... - sikítottam fel, majd fél füllel az ajtóhoz tapadva próbáltam kitalálni, hogy mi is történik odabent, de csak a szórványos pisztolylövések zaját, valamint egy-egy éles rikoltást engedett át a vastag faajtó...

- Fabyen... - ráncigálta meg Ashley az ingem ujját.

Hangja el-elcsuklott félelmében.

Hátrapillantottam a lányra, aki mereven bámulta az előttünk húzódó, a falakra erősített tartókban égő fáklyák miatt narancssárga fényben úszó folyosót. Kihajoltam a beugró takarásából, hogy lássam, mitől rémült meg ennyire, és elkomorultam a látványtól... két, fekete csuhát viselő szerzetes közeledett felénk. Koponyájuk tarra volt borotválva, és az egész fejüket fehér festékkel mázolták be, amibe fekete vonalakat festettek. Arcvonásaik semmi jóval nem biztattak: sötét szemükben a

fáklyák fénye vibrált, ajkaik meg-megrándultak, mintha vicsorognának, néha kivillantva a fogaikat...

Megragadtam a meredtre bénult Ashley karját, és betaszítottam az ajtó beugró részébe, majd kiléptem a folyosó közepére és a fegyverem előkapva, a felém közeledőkre céloztam vele.

- Megállni! – kiáltottam rájuk, először angolul, majd spanyolul is, de a két férfi még csak meg se rezzent a szavaim hallatán.

Már épp elszántam volna magam a tüzelésre, amikor a hozzám legközelebb álló villámgyorsan felém lódult. Felé kaptam a pisztolyom, és mivel már közvetlenül mellém ért, közvetlen közélről lőttem hasba. Közben a társa, akit per pillanat nem tudtam szemmel tartani, előkapta az eleddig a háta mögött rejtegetett kezét, amiben egy fabotot szorongatott.

Eltaszítottam magam elől a görnyedten a sebét tamponálni próbáló szerzetest, és épp ismét fellendítettem volna a karom, de elkéstem a mozdulattal: a fabottal hadonászó férfi mellém ugrott, és tiszta erőből lesújtott a fegyverével a pisztolyt markoló csuklómra...

Felkiáltottam fájdalommban, majd a másik kezemmel az ujjaim közül kimállott stukker után nyúltam, de az iménti szerzetes gonosz nevetés közben arrébb rúgta azt.

Dühösen egyenesedtem fel, és támadóállásba helyezkedve vártam az újabb támadást. Amikor ismét megsuhintotta a botját, bal kézzel elkaptam annak a felém eső végét, majd egy félfordulatot téve, jobb könyökkel a férfi arcába sújtottam, amitől amaz hátratántorodott, majd a fegyveréről megfeledkezve, mindkét kezét törött orra elé kapta. Közelebb léptem hozzá, majd még mielőtt bármi újabb gonoszsgot kieszalhetett volna, a saját botjával felé suhintottam. Ügyetlen mozdulattal próbált kitérni az útból, és így pont a térdhajlatán érte az ütés, amitől elterült a földön, mint egy béka. Gondolkodás nélkül pörgettem meg újra a botot, és ezúttal a tarkóját vettem célba: a fiatal szerzetes még csak fel sem ocsúdhatott, olyan gyorsan tört rá az eszméletlenség...

Sarkon pördültem, és visszafutottam a zárt ajtóhoz.

- Leon... - suttogtam, miközben tüzetesen végigtapogattam a fa minden egyes kiszögellését, és a környező falakat, hátha valahol ráakadok egy titkos kapcsolóra, de semmi ilyesmit nem találtam, viszont amikor újra az ajtó felé fordultam, az teljesen magától kinyílt.

Bár nem értettem, hogy ez, hogy történhetett, örültem a szerencsémnek. Ashley-t hátrahagyva, beléptem a félhomályos helyiségbe. A bal kezemet a nyirkos falra simítottam, így araszoltam előre a mind sötétebb és sötétebb teremben... Hirtelen egy árnyék bontakozott ki a homályból, közvetlenül előttem... Fellendítettem a még mindig a kezemben szorongatott fadarabot, és lesújtani készültem vele, amikor egy ismerős hang megállított.

- Én vagyok... - sóhajtotta halkán és elgyötörten a férfi.

- Leon... - megkönnyebbülésemben egyszerűen kimállott az ujjaim közül a bot, és hangosan csengve földet ért a lábam mellett.

Leon

Felkattintottam a zseblámpám, és ameddig a fénysugár elért, körbepillantottam a hideg termen. A nyirkos, nedvességet szivárgó falakhoz körös-körül láncok voltak erősítve. A helyiség túlsó, még homályba vesző része felől mintha halk morgást hallottam volna, ezért arrafelé vettem az irányt. Ahogy közelebb értem, a lábaim a földre gyökereztek megrökönyödésemben, ugyanis a falhoz odakötözve rozsdás láncsal egy emberi lény volt. Csupasz felsőteste, és kikötözött karjai hegekkel voltak elrondítva, lehajtott feje, pedig valamiféle fémből készült sisakot húztak.

Ő adta ki azokat a morgó hangokat...

Közelebb léptem hozzá, és már épp nyúltam volna a csuklóit rögzítő láncok után, amikor hirtelen felkapta a fejét... A fején lévő sisak egyedül a szeméit hagyta szabadon, de a várttal ellentétben, a résen keresztül nem egy szempár meredt rám, csak a csupasz, pár öltéssel összevarrt szemgödör ásított felém...

Hátrahőköltem iszonyomban, pont abban a pillanatban, amikor az embernek már csak kevésbé nevezhető valami hatalmasat kiáltott, és a kezeit erősen megrántva, egyszerűen kitepte a falból a csuklóit rögzítő vaspántokat...

Villámgyorsan feltápászkodott a földről, és ahogy újfent felkiáltva, széttárta a karjait, a két keze fejből éles pengék lökődtek ki...

- Mi a franc... - nyögtem elképedve, miközben folyamatosan hátráltam a valami elől.

Ekkor, mintha csak arra a pár elsuttogott szóra figyelt volna fel, felém kapta a fejét, majd nekirugaszkodva ugrott arra a helyre, ahol pár másodperccel ezelőtt még én álltam, és félelmetes pengéivel elkezdte a levegőt kaszabolni...

Iszonyodva emeltem fel a fegyverem, és becéloztam a fejét, de a golyó gellert kapva lepattant a koponyáját fedő fémsisakról, viszont a lövés döreje után ismét betájolt engem, és arrafelé vette az irányt...

Folyamatosan hátráltam előle, miközben a tekintetemmel követni próbáltam szédítő sebességgel lengetett pengéit. Egy pár csapását sikerült kivédenem a pisztoly csövével, de az egyik pengéje közben végighasította a felkarom... Éreztem, hogy a meleg vérpatak lefelé araszol a bőrömön, de nem törődtem vele... Félreugrottam az újabb rohama elől, a lényt, pedig elsodorta mellettem a saját lendülete, és nekicsapódott a szemközti falnak. Az egyik pengéje beakadhatott az egyik

repedésbe, mert rángatva igyekezett kiszabadítani magát. Kihasználta ezt a pillanatot, és célba vettem a csupasz hátán lévő rózsás-vörös kidudorodást. Úgy festett, mint egyfajta tumor, ami a bőrén keresztül sarjadt ki, de a teste szerves része...

Bár nem tudtam, mi az, nem is igazán érdekelt, mindenesetre az első becsapódó golyó nyomán sűrűn ragacsos massa kezdett el folyni belőle, a lény, pedig hangosan felüvöltött fájdalmában. Dühödten rángatta a kezét, mire a falból elvált egy jókora darab, és a beszorult pengéje kiszabadult. A lendülettől megtántorodott, és felém fordulva, fedetlenül hagyta a mellkasát...

A golyó egyenesen a szívébe fúródott, és a lény lassan térdre rogyott, majd egy hangos sóhaj kíséretében kilehelte a lelkét... Már ha volt neki...

Megkönnyebbülésemben térdre ereszkedtem, és hálát adtam az égnek, hogy még mindig életben vagyok...

Megvizsgáltam a karomon lévő sérülést, de a vágás nem volt túl mély, a vérzés ez alatt a pár perc alatt már el is állt, a vér alvadozott a karomon...

Nehézkesen feltápáskodtam a földről, majd a furcsa szerzet korpuszát nagy ívben kikerülve, odasétáltam a falnak ahhoz a pontjához, ahova ki volt kötve az a lény, mert még mielőtt rám támadt volna, mintha egy kart láttam volna ott.

És nem is tévedtem: a kar ott volt. A festék már rég lekopott róla, a felületén rozsdá tenyészett, pókok szőtték körbe hálójukkal.

Odaléptem, és gondolkodás nélkül meghúztam, mire a bejárat felől halk súrlódást hallottam, majd léptek nesze ütötte meg a fülem.

A félhomályból karcsú alak bontakozott ki, a kezében magasra lendített faléccel...

Megkönnyebbülve ismertem fel Fabyen-t...

- Én vagyok...

- Leon... - dobta el a kezében szorongatott botot, majd a nyakamba ugorva, az arcomra simította a két tenyerét, és minden teketória nélkül forró csókot lehelt a számra...

A karjaimmal átkulcsoltam karcsú derekát, és magamhoz vontam. Mellkasomon éreztem szíve minden egyes dobbanását, az ajkaimon, majd később a nyakamon lehelete forróságát, ahogy halovány csókot lehelt a bőrömrre. Beleborzongtam az érintésébe...

Hátrébb lépett, a félhomályban is tündöklően zöld szemével nevetett fel rám, de az arcvonásai komolyak maradtak.

- Mi történt? Mi a fene volt idelent?

- Jobb, ha nem tudod... Szerintem valaha emberi lény lehetett, de hogy kísérleteztek-e rajta, vagy csak a jó ég a tudója, hogy mit műveltek vele, azt én meg nem mondom. A lényeg, hogy már nem árthat nekünk...

Kiléptünk a rossz emlékezetű helyiségből.

- Leon... - nézett fel rám Ashley.

Arcán igaz megkönnyebbülés áradt szét, amikor meglátott.

Amikor kiléptem a fal takarásából a folyosóra, két fura szerzetest pillantottam meg a padlón, ragacsos, sűrű vérben fetrengeni.

Az egyikük holtan hevert. A hasán lévő, golyó ütötte sebből már nem szivárgott a vér: ami volt neki, már elfolyatta... Arcára ráfagyott az iszonyat, szemei felakadva meredtek a semmibe...

A másikuk még élt, és éledezett: kábán vonszolva magát a földön igyekezett minél messzebbre csúszni társa holt tetemétől, a tengernyi kiömlött vér átítatta csuháját, és így vörös csík jelezte az utat, ahol elhaladt. Egy, a földön heverő pisztoly felé igyekezett, kinyújtott ujjai már csak centiméterekre voltak a markolattól.

Pár lépéssel mellette termettem, és matató kezét arrébb rúgva, felemeltem a földről a fegyvert, és odanyújtottam jogos tulajdonosának, majd megragadtam a csúszómászó csuháját, és a hátára gördítettem a szerzetest. Arcán gyűlölettel vegyes félelem kavargott, bőre sápadt volt, bár ezt csak inkább sejtettem, mert valamilyen, általam ismeretlen okból a férfi egész arcát, és tarra borotvált fejét egyaránt fehér festékkel mázolták be.

- Merre van az a Salazar? – ragadtam meg a nehéz kelmét a nyakánál, és félig felcibáltam a földről.

A férfi vigyorogva elfordította a fejét, és spanyolul mondott valamit.

- Azt mondja, úgyse tudsz semmit kiszedni belőle. – fordított Fabyen.

- Így is jó... - löktem vissza a földre a szerzetest, majd mellé térdelve, leoldottam a derekáról a csuháját összetartó vastag övet.

Tiltakozása ellenére hasra gördítettem, és a hátára térdeltem. A csuklóit hátrarángatva, jó szorosan köréhurkoltam a strapabíró kötelet. A fickó vonaglott alattam, szabadulni igyekeztén, de mindezzel csak azt érte el, hogy a durva anyagból készült öv kidörzsölte a bőrét. Lenyomtam a fejét a földre, nem törődve vele, hogy az arca a térdére nyomódik. Letéptem egy jókora darabot a csuhájából, és a szájába tömködtem, hangszigetelés végett, majd felállva mellőle, intettem a két lánynak, hogy induljunk tovább.

A vörös drapériával bevont falú folyosó egy idő után elkanyarodott, és a kanyaron túl teremnyivé szélesedett, aminek magas, boltíves falait nőalakokat mintázó oszlopok tartották. Közöttük bíborszín szőnyeg szelte át a helyiséget, egyenesen a túloldalt folytatódó folyosó kezdetéig. A terem közepe táján alacsony asztalka állt, rajta rengeteg mécses fénye fonta körül a fehér abroszon lévő tárgyat, ami valamiféle szimbólumot mintázott. Az asztaltól nem messze, a gyertyák fénykörén túl, a homályban egy felfelé vezető lépcsősorra bukkantam, ami a termen körbefutó karzatra vezetett volna fel, ha nincs lezárva egy rácsos ajtóval.

Szótlanul körbejártuk a terem sötétségbe vesző zugait is, de semmi használhatót nem találtunk, így hát elindultunk a szemközt folytatódó, fáklyákkal fényesen megvilágított folyosó felé.

Pár lépés után megtántorodtam a mellkasomba markoló fájdalomtól. Fél kézzel a falnak támaszkodva, kezem a mellkasomra szorítva, lehajtott fejjel vártam a rosszullét multát. Az ajkaimat beharaptam, hogy a már jó pár lépéssel előttem járó két lány ne hallja meg a szenvedésemet... A számban vér fémes ízét éreztem...

Amikor a görcs oldódni kezdett, a szédülés alábbhagyott, ellöktem magam a faltól, és bizonytalan léptekkel a két lány után indultam, amikor felfigyeltem a Fabyen mögött lépkedő Ashley tántorgó lépteire. A lány az arca elé kapta a kezét, és görcsösen köhögni kezdett, majd az erőlködéstől könnybe lábadt szemekkel térdre esett.

- Ashley... - nyögtem ki kiszáradt torokkal, és oda akartam rohanni, de ekkor a fájdalom ismét szétáradt az egész bensőmben...

A világ megpördült velem, a lábaim összebicsaklottak alattam, és én térdre rogytam. A tenyerem letámasztottam magam mellett a jéghideg kőlapokra, és még a fájdalom ködén át is érzékeltem, hogy az egyik megmozdul alattam, és ha csak pár centire is, de besüllyed a földbe.

Ijedten kaptam fel a fejem, és szédelő koponyámmal, mintha egy lassított felvételen láttam volna, hogy pár méterrel előttem a folyosó mennyezetéből lecsapódik egy súlyos vasrács...

Fel akartam tápázkodni a földről, és átugrani a túloldalra, de ólomsúlyúnak érzett végtagjaim egyszerűen nem engedelmeskedtek az akaratomnak...

Falyen

Ahogy a fegyveremet szorongatva, feszülten lépkedtem a fényesen kivilágított folyosón, egyszer csak Ashley halk kiáltását, majd görcsös köhögését hallottam meg magam mögött.

Megpördültem, és még épp időben elkaptam a lány összerogyó testét. Szerencsére az eszméletét nem veszette el, csak megszédült. Arca fal fehérre sápadt, a levegőt zihálva kapkodta, és amikor a tenyerét elvette a szája előtt, láttam csak, hogy vér vöröslök a bőrén...

- Leon, segíts... - kiáltottam fel, miközben visszatekintettem a folyosóra, kutató tekintetem a férfi alakját kereste.

Megrémültem, amikor észrevettem, hogy tántorgó léptekkel felénk indul, de egy lépés után ő is térdre esik, majd a következő pillanatban, kettőnk között félúton, egy súlyos fémrács csapódik le a plafonból...

- Ne... - nyögtem kétségbeesve...

Tehetetlenül ácsorogtam a rácsnál. A túloldalon Leon görcsösen köhögött, szédelegve próbált lábra állni, és én képtelen voltam segíteni neki...

Leon... - tehetetlen dühömben elkezdtem rángatni a vasrudakat, de akárhogyan is püföltem azokat, nem engedtek.

Ashley halkan sírdogált a hátam mögött, hallottam a szipogását, de nem léptem oda hozzá. Képtelennek éreztem magam arra, hogy vigasztalgassam, amikor én is csak kétségbeesést éreztem.

Lassan, a rácsookba kapaszkodva, térdre ereszkedtem, és a homlokom az egyik vasrácsnak támasztva, lehunytam a szemem, hogy lecsillapodjak kissé. A hűs fém érintése nyugtatólag hatott rám. Pár pillanattal később, lehiggadva, amikor már nem csak az az eszelős, vad düh munkált bennem, már értelmesen is tudtam

gondolkodni. Amikor ismét feltekintettem, már Leon is a vasrács mellett térdelt, velem szemközt, kezei, az én rudakat markoló ujjaimra simultak...

Nem is éreztem, hogy mikor fogta meg a kezem, de jólesett az érintése.

Felmosolyogtam rá. Szemei kék csillogásában elvesztem...

- Mi lesz most? – hajoltam a rácsokhoz, csak, hogy közelebb tudhassam magamhoz, érezhessem az illatát.

- Megmondom, mi lesz. Menjetek tovább arra... - köszörülte meg a torkát, és a fejével a hátam mögé intett.

- Én meg megpróbálok találni egy másik utat. Ne félj, minden rendben lesz. Ashley-re meg nagyon vigyázz. Rendben? – simított végig az arcomon, ujjával megcirógatva a bőröm, körberajzolva a szám.

Rábólintottam, bár egyáltalán nem voltam benne biztos, hogy tényleg minden rendben lesz.

- Na menjetek... - noszogatására feltápászkodtam a földről, és Ashley-vel a nyomomban elindultunk előre.

Már majdnem elértük a folyosó kanyarulatát, de még egyszer, utoljára visszatekintettem. A férfi még mindig a földön térdelt, ujjával a rácsokat markolta, így követett minket a szemeivel. Amikor a pillantásunk összeért, elmosolyodott.

Beleremegtem a gondolatba, hogy talán soha többé nem látjuk egymást... Vagyis, hogy nem így. Rettegtettem attól, hogy az a valami, ami szép lassan a testén belül növekszik, őt is olyan lelketlen szörnyeteggé teszi, amilyenekké azt a sok embert tette, kint a faluban, vagy itt bent, a kastélyban. Tudtam, hogyha ez megtörténik, akkor meg kell majd ölnöm a férfit, hogy a saját és az Ashley életét mentsem, de félttem, hogy képtelen leszek erre...

Leon

Néztem, mint távolodnak tőlem... Amikor Fabyen még egyszer, utoljára hátrapillantott rám, biztatóan rámosolyogtam, bár egyáltalán nem éreztem magam olyan magabiztosnak, mint amilyennek előtte mutattam magam. Az igazat megvallva, fakó gőzöm se volt, hogy hogyan, merre tovább...

Amikor a két lányt már eltakarta előlem a folyosó kanyarulata, és már a lépteik ütötte nesz sem ért el hozzám, eleresztettem az eleddig markolászott vasrudakat, és nagyot sóhajtvá leültem a földre, hátam a rácsoknak vetve, és az arcom a két tenyerembe temettem. Percek telhettek el így, miközben vártam egy isteni szikrára, egy ötletre, egy gondolatra, hogy mégis mi a francot csináljak most, amikor az övemre akasztott adóvevő halkán felpityegett.

Furcsálkozva vettem kézbe, hisz azt hittem, nem működik, de aztán túltettem magam a döbbenetemen, és beleszóltam:

- Hunnigan, na végre. Mi történt...

- Nem Hunnigan vagyok... - szólt bele egy vékonyka hang, majd elkuncogta magát.

- Salazar? – kérdeztem elképedve.

- De hogyan?

- Kicsit belekavartunk az összeköttetésedbe, ha nem bánod... De, biztosan bánod, de ez engem nem igazán érdekel. Tulajdonképpen, nem akarok semmi különöset, csak átadni pár információt, amit talán hasznosnak fogsz ítélni... A két lány miatt ne aggódj, gondom lesz rájuk is. Már elküldtem egy pár embert, hogy legyenek olyan jók, és kísérik a hölgyeket hozzám.

- Ne merészed bántani... - kiáltottam bele a készülékbe, de Salazar félbeszakított.

- Ugyan, hová gondolsz. Eszem ágában sincs bántani őket. Legalábbis Ashley-t nem. Az, hogy a kedves Riviére kisasszonnyal mi lesz, az csak az ő viselkedésén fog múlni. Amúgy meg, én a helyedben jobban aggódnék magam miatt. Elárulok egy titkot: nem messze onnan, ahol most vagy, találni fogsz egy falvédőt, mögötte, pedig egy ajtót, amit véletlenül nyitva felejtettem... Csakis a TE számodra. A kastély alatti csatornarendszer egy részébe fogsz lejutni, ahol is, elengedtem pár házi kedvencemet... - kacagott fel a vonal túlsó végén.

- Remek. Legalább nem fogok unatkozni. Hisz, tudod: az unalom halálos is lehet... - húztam el a szám.

- Jó szórakozást... - ezzel bontotta a vonalat.

Visszaakasztottam a készüléket az övemre, és feltápáskodva a földről, elindultam visszafelé a folyosón.

Mivel a fal minden egyes négyzetcentiméterét különböző mintázatú falvédők fedték, ezért mindegyiket félrelebbentettem. A harmadiknál szerencsém volt: a súlyos faajtó valóban ott volt mögötte, és amikor a kilincset lenyomtam, arról is megbizonyosodhattam, hogy tényleg nyitva van. Óvatosan löktem be, és a fegyveremmel magam előtt pásztázva a sötétséget, néztem körül, észben tartván a fenyegetéseit, de a pár négyzetméteres helyiségben semmi és senki nem volt, leszámítva azt a csapóajtót, ami a szoba közepén foglalt helyet.

Megragadtam a tetejébe fűzött vaskarikát, és az izmainkat megfeszítve, felemeltem. Nyirkos és dohos levegő áradt fel a lyukból, és távolról, mintha vízcsobogás neszeit hallottam volna. Óvatosan leereszkedtem a nyálkás létrán, és az elemlámpámmal körbepásztáztam a szűk alagutat, ahová kerültem. A bakancsom pár centis, bűzös, zöldes vízben ázaskodott, kezeimmel nyákos felszínű kövekből rakott falakat tapintottam...

Óvatosan, lassan tettem egy pár lépést előre, de aztán megtorpantam, mert az iménti vízcsobogás felerősödött... Úgy hangzott, mintha valami, vagy valaki felém közeledne, még hozzá elég gyorsan, nem törődve azzal, hogy meghallja-e bárki is a vízben cuppogó lépteit. Felemeltem a fegyverem, az elemlámpával az előttem elterülő folyosószakaszt pásztáztam, így vártam a mind közelebb, és közelebb érő valamit. Egyszer csak, pár méterrel előttem, mintha megmozdult volna valami, de akárhogy meresztettem is a szemem, nem láttam semmit a félhomályban. Előrébb óvakodtam egy pár lépést, és amikor a lámpa sárgás fénye elérte a szűk járat közepén a vízben ácsorgó valamit, elkerekedett szemmel figyeltem a furcsa lényt... Az az izé leginkább egy rovarra emlékeztetett, hisz 3 pár, ízelt lábon járt, a hátára simulva hártavékony szárnyakat fedeztem fel, hatalmas, légyre emlékeztető szemei zölden tükrözték vissza a rá vetülő fényt, méteres csápjaival a levegőt tapogatta maga előtt. A gond csak az volt, hogy egy rovarhoz képest túl nagy volt.... Majd embernyi...

Hitetlenkedve meredtem a furcsa szerzetre, amikor az, teljesen váratlanul felém lendült. Amikor közelebb ért, láttam csak, hogy méretein túl még abban is különbözik

egy átlag ízellábútól, hogy cseppet sem fegyvertelen: a három pár lábon kívül, amin járt, volt még neki egy pár, amit eleddig szorosán a testéhez simított, ezért nem vettem észre, de most, hogy közelebb merészkedett hozzám, egy-egy pengében végződő lábát fenyegetően felmeresztette... Szemei már nem sárgán fénylettek, hanem vörösén villantak felém, amikor halk, de éles hangon felrikoltott...

Gondolkodás nélkül rántottam magam elé a pisztolyom. A lény testébe becsapódó két golyó nyomán zöldes váladék spriccelt szét, beterítvén a falakat, miközben a haláltusáját vívta. Szerencsére pár másodperc alatt kiszenvedett.

Közelebb léptem hozzá, és kíváncsian hajoltam a teteme fölé, a lámpám fénye csapongott a testén, ám ekkor, a szemem sarkából mintha újabb mozgást láttam volna. Arrafelé villantottam a fénysugarat, de akkorra az a valami eltűnt onnan.

Sóhajtván léptem át a hullán, és elindultam előre. A fegyveremmel szüntelenül az előttem lévő térséget pásztáztam, mert nem akartam újabb meglepetéseket...

Átfázva, nyirkos ruhában kapaszkodtam felfelé a létrán, a kezemről zöldes nyák csöpögött, ezért a lajtorja fokaihoz fenegettem, hátha így megszabadulhatnék a ragacstól.

Fintorogva tekintettem vissza, le, mert nem szép emlékeket őriztem meg az alanti csatornarendszerről. A kacskaringós, sötét járatokban több rovarszerű lényel is összefutottam, és cseppet sem voltak barátságosak velem. Szerencsére a szűk alagútban képtelenek voltak szárnyra kapni, vagy egyszerre többen támadni, ezért, egyesével könnyűszerrel megbirkóztam velük. Ennek ellenére, egyetlen porcikám sem kíváncozott vissza abba nyirkos, hűvös labirintusba. Igaz megkönnyebbülést éreztem, és hálát adtam az Úrnak, amikor ráakadtam erre a létrára...

Felküzdöttem magam a szűk lyukon, majd visszafordulva dühösen csaptam le a járatot lezáró csapóajtót, hogy még csak véletlenül se jöhessen fel, akár csak egy is azok közül a rémes lények közül. Már, ha maradt lent egyáltalán életben egy is...

Fáradtan dőltem neki a kicsiny, üres helyiség egyetlen ajtajának, és a homlokom a felhúzott térdeimre támasztva, kifújtam magam. Percekig ültem némán a poros

padlón, semmi kedvem nem volt felkászálódni, kilépni innen, és valószínűleg folytatni az eddigi, kilátástalan mézárást... Totál elegendő volt mindentől...

Ám ekkor eszembe jutott a két lány, akik, ki tudja, hol, merre bolyonganak ebbe a hatalmas kastélyban, és, hogy egyáltalán, életben vannak-e még...

Rémülten kaptam fel a fejem a szörnyű gondolatra, s a szívemet elszorította a rettegés. Az emlékeimbe bevillant Fabyen karcsú alakja, hosszú haja, bőrének édes illata, csókjai, és tudtam, hogy életben akarom őt találni... Beleszakadna a szívem, ha történe vele valami...

Kiléptem az ajtón, és meglepődve vettem tudomásul, hogy visszajutottam abba a hatalmas terembe, ahol már egyszer megfordultunk, csak éppen akkor nem tudtunk a karzatra feljutni, mert a felfelé vezető lépcsősor rácsos ajtó zárta el előlünk. Most viszont, én fent voltam...

Közelebb léptem a korláthoz, és letekintettem a lenti részre, de minden ugyanúgy volt, mint először, kivéve, hogy a terem közepén lévő alacsony asztalkán elhelyezett soknyi mécses fénye elhalványult, némelyik láng már belefűlt az alatta összegyűlt, olvadt faggyúba.

Visszaléptem, és elindultam előre. A falakat körös-körül képekkel díszítették, némelyik festményen felfedeztem Salazar, senkivel össze nem téveszthető, gyermeki ábrázatát, de tudtam már jól, hogy az ártatlan külső, romlott, gonosz belvilágot takargat.

Ahogy körbesétáltam a karzaton, csupán egyetlen ajtóra bukkantam, és mivel nem sok választásom akadt, benyitottam rajta. A terem, ahová kerültem, fényesen ki volt világítva, és a szemközti falra felaggatott, akasztott embereket ábrázoló képeken kívül teljesen üres volt.

- Ki a francnak van ilyen borzalmas ízlése, hogy ilyen ocsmányságokkal díszíti a falakat... - morfondíroztam magamban, miközben elléptem a sötét hangulatú képek mellől, és rásimítottam a tenyerem az egyetlen, innen nyíló ajtó kilincsére.

Amint átléptem a küszöbön, már tudtam, hogy nagy bajban vagyok...

Fabyen

A szívem szakadt meg, amikor még egyszer, utoljára visszapillantottam, és a tekintetem találkozott a vasrácsokat markoló férfiével...

Beharaptam az alsó ajkam, és erőnek erejével kényszerítettem magam, hogy elszakadjak kéken fénylő szemeitől, mert éreztem, hogy ha még egy másodpercig úgy maradunk, egymás tekintetében elveszve, menthetetlenül előtörnek a könnyeim, és visszaroohanok hozzá, hiába tudtam jól, hogy ez senkinek se válna a hasznára...

Az utolsó pillantással, amit rá vettem, mélyen az emlékeimbe véstem az arca minden egyes részletét, rezdülését: a homlokát leárnyékoló, sötét hajtincseket, szűk résben bujkáló, eddig még soha, senkinél nem látott kékségű szemeit, egyenes, szépen formált orrát, széles ajkain, a rajta vibráló mosolyt, határozott állát. Tekintetem végigsiklott magas, izmos termetén, karjain, a vasrudakat markoló hosszú ujjain, majd egy halk sóhaj kíséretében, amit rajtam kívül senki nem hallhatott, elszakítottam a pillantásom a férfitől, és Ashley nyomában befordultam a sarkon...

Az előttünk lévő folyosószakasz már nem volt oly fényesen megvilágítva, a falitartókba tűzdelt fáklyák némelyike már megadta magát, tüze elhamvadt, de ahogy a tekintetemmel végigkövettem az előttünk elterülő utat, láttam, hogy nemsokára kijutunk erről a sötétségbe boruló, baljós árnyakkal teli folyosóról. A széles terem, ahová jutottunk, durván csiszolt kőfalaival, a ridegséget árasztó, szürke kőlapokkal burkolt padlójával, a sarkokban magányosan állongó oszlopokkal, lehangolóan festett. Hiába vibrált soknyi gyertya fénye körülöttünk, a levegő dermedt maradt.

A tekintetem körbepásztázta a helyiséget, de úgy tűnt, egyedül vagyunk. Ajtót csak egyet fedeztem fel, jobb oldalt, és miközben közeledtünk felé, azon imádkoztam magamban, hogy nehogy zárva legyen...

Már majdnem elértük a sötétre pácolt, súlyos vaspántokkal megerősített ajtót, amikor valahonnan mögülem fémes kattánás zaja ütötte meg a fülem...

Reflexszerűen távolabb taszítottam magamtól a szorosan hozzám simuló lányt, és a fegyverem előkapva, visszapördültem, de amikor a bal vállamba éles fájdalom mart, már tudtam, hogy elkéstem...

Térdre estem a vállamban lüktető fájdalomtól, elborzadva meredtem az abból kiálló nyílvesszőre, a karomon folydogáló bíbor vérre...

Könnyes szemekkel tekintettem fel az egyik oszlop mögül kilépő, piros csuhát viselő szerzetesre. Arcán széles vigyorral közeledett felénk, miközben a kezében szorongatott számszeríjba újabb nyílvesszőt csúsztatott.

Ashley sikolya az idegemre hurkolódott...

Leon

Amint beléptem a terembe, a magam mögött hagyott ajtó elé súlyos vasrács ereszkedett, miközben valahonnan a terem előttem elterülő, homályba vesző részei felől gúnyos kacagás csendült fel.

- Nocsak, nocsak, Mr. Kennedy... Hazudnék, ha azt mondanám, hogy örülök az újbóli találkozásnak, mert ez egyben azt is jelenti, hogy a csatornában hagyott kis kedvenceimmel végzett. – pillantottam meg a karzat kivilágított részébe kilépő Salazart-t.

Villámgyorsan magam elé emeltem a fegyvert markoló kezem, ám ekkor az aprócska alak mellé egy-egy fekete csuhás pap lépett ki, az egyik kezében nem láttam semmit, fegyvertelennek tűnt, a másik viszont egyenesen rám szegezte a súlyos számszeriját.

- Tegye le a pisztolyát, ha megkérhetem, különben a két lány legközelebb már csak a hullájával fog találkozni. – komorult el az arckifejezése, majd folytatta.

Bár egyáltalán nem volt ínyemre az új helyzet, kénytelen voltam alkalmazkodni hozzá, ezért engedelmesen visszacsúsztottam a stukkert a tokba.

- Nem szeretném megölni, mert Sadler nagyúrnak értékesebb élve, de ha rákényszerít, esküszöm, hogy megöletem. Végül is, nekünk csak Ashley-re van szükségünk...

- Akkor engem miért nem hagy végre békén?

- Azt azért beláthatja, hogy magát se engedhetem szabadon mászkálni a kastélyom szent falai közt...

- Hol vannak...

- A két hölgyeményre gondol? Nos, feltételezem, ön örülni fog a hírnek, Mr. Scott Kennedy, ugyanis a kedves kis barátnője, meg Ashley kicsúszott a markunkból... Bár Riviére kisasszony nem úszta meg olyan könnyedén a dolgot, mint szeretete volna...

Ne...

- De ami késik, az nem múlik... Csak idő kérdése, hogy mikor bukkannak rájuk az embereim. Addig is viszont, ha nem bánja, magát is elkísérnénk egy olyan helyre, ahol nem okoz több galibát... - csak a fejével intett a mellette ácsorgó

szerezteseknek, de azok szavak nélkül is tették a dolgukat: a középben lévő lépcsősoron lefelé, elindultak felém...

Salazar sarkon pördült. Ajtócsapódás zaja adta a tudtomra, hogy elhagyta a termet...

Feltekintettem a lépcsősor közepe táján, lassan felém közeledő fekete csuhásra, majd arra az egyre villant a pillantásom, aki fent maradt. Íjpuskáját még mindig egyenesen a mellkasomra szegezte. Biztos voltam benne, hogy elég egy apró mozdulat, és menten átluggatja a bőröm, e felől szemernyi kétséget se hagyott elszánt arckifejezése, ezért némán, és mozdulatlanul túrtem, hogy a mellém lépő férfi hátrafeszítse mind a két csuklóm. A számat összeszorítva, a hatalmas számszeríjat fixírozva hagytam, hogy kötéllel szorosan hátrakötözze a két kezem.

- Vamos... - lökött meg hátulról, miközben kényszeredetten elindultam előre.

Miközben felfelé lépdeltem a lépcsőn, egyfolytában azon szántott az agyam, hogy a nyavalyába szabadulhatnék ki ebből a slamasztikából, de semmi épkezláb ötlet nem jutott az eszembe. Részint a saját szorult helyzetem miatt, másrészt viszont azért, mert egyfolytában Salazar szavai körül forogtak a gondolataim...

Hogy érthette azt, hogy Fabyen nem úszta meg olyan könnyedén a dolgot, mint szerette volna? – töprengtem magamban. Melegen ajánlom nekik, hogy ne legyen semmi baja, mert nagyon megkeserülük...

Miközben a gondolataim messzire kalandoztak el, kiléptünk az ajtón keresztül a szabad ég alá. Teleszívtam a tüdőm a hűs éjszakai levegővel, amitől kissé felélénkültem. Kíváncsian néztem körül: kicsiny udvaron vágunk keresztül, aminek a közepén díszes szökőkút csobogott. A mellettünk futó korláton áttekintve, alant hatalmas kertet pillantottam meg: magasra nyúló bokrai kockaformára voltak nyírva, és a magasból látszott csak, hogy valóságos kis labirintust alkotnak.

- Hová megyünk? – néztem a mellettem lépkedő szerzetesre, de az nem választott, ezért a vállam fölött hátrapillantottam a másikra, aki erre felkapta a combja mellé eresztett íjpuskát, és ismét rám szegezte azt.

Ismét feltettem a kérdést, mire tört angolsággal, erős spanyol akcentussal végre válaszolt az egyikük:

- Oda, ahová majd a barátaid is... - felelte kurtán, majd ismét megtagadta.

Elkanyarodtunk jobbra, és ekkor újabb ajtót pillantottam meg magam előtt. Beléptünk egy alacsony mennyezetű szobába, aminek a falai vörös drapériával voltak beburkolva, a falak mentén kicsiny asztalok különböző stílusú vázák kellették magukat. Balra tőlem hatalmas baldachinos ágyat pillantottam meg.

A tekintetem ide-oda cikázott, menekülési utat kutatva, a fejemben egyfolytában az forgott, hogyan is szabadulhatnék meg kéretlen kísérőimtől, amikor teljesen váratlanul két lövés dördült el valahonnan a közvetlen közelemben...

A két, mellettem haladó, fekete csuhás, csuklyát viselő alak hangtalanul rogyott össze, és terült el a bíbor szőnyegen. Mindkettő koponyájának a hátsó részén apró lyukat pillantottam meg. Vérrrel keveredve némi agyvelőcsafatkák vöröslöttek a csuklyáikon...

Émelygés fogott el...

Meg akartam pördülni, ám ekkor valami a hátamba nyomódott, és ismerősen csengő női hang szólalt meg mögöttem:

- Ne mozdulj...

- Ha meg akartál volna ölni, akkor már megtetted volna. Egyszerűen hátba lőttél volna, mint ezt a két szerencsétlent... - biccentettem a fejemmel a lábaimnál heverő hulla felé.

- Úgyhogy most megfordulok...

Amikor megpördültem, a lélegzetem is elállt a látványtól...

Szemközt velem magas nő állt, rövidre tépett fekete haja, mandulavágású barna szemei, enyhén keleties arcvonásai láttán felrémlettek bennem a múlt eseményei... Behunytam a szemem, és újra átéltem a hat évvel ezelőtti történeteket...

Ott álltam, fáradtan, és összetörten. Golyó sebezte vállam lüktetett, a fél karom teljesen elzsibbadt, öntudatlanul szorongattam az ujjaim között a kicsiny fiolát,

amiben tudtam, hogy egy halálos vírus milliói hemzsegnek... Azé a vírusé, ami EZT művelte ezzel az egész rohadt várossal... A zombikkal, és a még náluk is sokkalta veszélyesebb szörnyekkel...

Ott álltam, és bambán meredtem a pisztoly csövébe, ami egyenesen rám irányult...

- Ada, mit művelsz? – néztem értetlenül a fegyvert markoló, piros ruhás nőre.

- Bocsáss meg Leon. Tudom jól, hogy az életemet köszönhetem neked, hisz nélküled már rég halott volnék, de nem tehetek mást... Add ide a G-vírust!

- A vírust? – meredtem rá a markomban szorongatott üvegcsére.

- De...

- Kérlek, Leon, ne kényszeríts arra, hogy megtegyem... hogy megöljelek... - kiáltott rám a nő, majd fentebb rántotta a fegyvert, és immár a fejemre célzott vele.

Szemeiben fény villant, de nem húzta meg a ravaszt... Percekig álltunk egymással szemközt, némán és mozdulatlanul. A nő szemei könnyekkel teltek meg, az ajkait beharapta, hogy ne lássam azok remegését, majd egyszerűen lehajította maga mellé a fegyverét, és lehajtott fejjel sírva fakadt...

Ekkor lövés dörrent... Ada megtántorodott, majd a korlátnak esett, és félig öntudatlanul átbukfencezett az alacsonyan kifeszített rudakon.

- Ada... - üvöltve odarohantam, és még épp elkaptam a szakadék fölött himbálódzó nő csuklóját.

Visszapillantottam a vállam fölött: Anette Birkin állt ott, kezében még füstölgött a pisztoly, bár már a lábain is alig állt. Több sebből vérzett, lábai alatt tócsába gyűlt a saját vére.

- Nem szerezheti meg... a G-vírust... - nyögte, miközben lassan térdre rogyott, majd az eszméletét elvesztve, elterült a földön.

- Ada... - nyögtem, miközben kétségbeesetten igyekeztem megtartani a félig öntudatlanul kapálódzó nő testét, nehogy lezuhanjon az alatta tátongó sötét szakadékba.

Belepillantottam forró csokoládéra emlékeztető íriszébe, és félelmet olvastam ki belőle.

- Leon...

- Ne félj, nem engedlek el. – de közben éreztem, hogy már nem sokáig bírom megtartani.

Izzadságtól nyirkos ujjai lassan csúsztak ki az enyémelek közül... Elkaptam a csuklóját a másik, a sérült karommal is. Felnyögtem a fájdalomtól, a testem hideg veríték lepte el...

- Leon... engedj el... Úgysem bírsz megtartani... - mondta halkán a nő...

Szemeiben könnyek reszkettek, és amikor lehunyta a pilláit, a könnyek kicsordultak, végigfolyván az arcán...

Ez volt az utolsó emlékem róla, mielőtt még elnyelte volna az alattunk terpeszkedő sötétség...

- **A**da? – kérdeztem kételkedve.

- Leon. Régóta nem találkoztunk. – mosolyodott el gúnyosan, miközben a fegyverét leengedte maga mellé.

- De hogyan...

- Hogyan éltem túl? Tudod, amikor lezuhantam, azt hittem, itt a vég. Szerencsére a szakadék cseppet sem volt mély. Eléggé összetörtem magam, és súlyosan megsérültem, de volt ott valaki, aki segített nekem... Wesker. Biztosan tudom, hogy hallottál már róla.

- Szóval Albert Wesker. Neki dolgozol? – húztam félre a szám a név hallatán, mert nagyon is tisztában voltam vele, ki is ő.

- Ne nevezd munkának. Törlesztek. A biztos pusztulástól mentett meg, amikor kimenekített Raccoon City-ből.

- És mit keresel ITT?

- Sadler kis játékszeréből kell mintát vinnem neki.

- Mire kell az neki?

- Bocs, de ez személyes információ, és, ha most megbocsátasz, nincs időm itt veled csevegni. Örültem, hogy újra találkoztunk. – a nő sarkon pördült, és már épp kisétált volna az ajtón, de utána kiáltottam.

- Ada, azt remélem, tudod, hogyha Wesker mellett maradsz, akkor ellenséges oldalon harcolunk majd...

- Feléd most törlesztettem le a tartozásom. – intett a fejével a földön heverő két holttest felé.
- Ha legközelebb találkozunk, és az utamba állsz, kénytelen leszek megölni téged...

Fabyen

A fájdalomtól félig öntudatlanul, remegő kézzel emeltem fel a pisztolyom, és húztam meg a ravaszt, szinte az ismeretlen szerzetessel egy időben...

A férfi a mellkasába csapódó golyótól megtántorodott, a kilőtt nyílveaszője magasan a fejünk felett röppent el. Kétkedve nyúlt a csuháján terjengő vérfolthoz, miközben hátratántorodva nekizuhant a falnak, majd holtan rogyott össze a tövében...

Elgyengülő kezemből kimállott a fegyver.

- Fabyen... - térdelt mellém Ashley.

Elkerekedett szemekkel meredt a vállamból kiálló nyílveaszőre.

Émelyegtem. Egyrészt a fájdalomtól, másrészt a saját vérem fémes szagától, és nem utolsósorban a tudattól, hogy ezt a valamit ki kell szednem a vállamból...

Remegő jobb kezemmel megragadtam a nyílveasző kiálló részét, ujjaim szorosan ráfontam a rugalmas fára, de nem bírtam rászáni magam... Csak térdeltem ott, a levegőt hangosan kapkodva, miközben a szememből könnyek szivárogtak.

- Ashley, ki bírod húzni? – néztem fel a szemem elé ereszkedett vörös fátylonon át.

- Ilyet ne is kérj tőlem... - hátrált el tőlem a fejét rázva.

- Sejtettem. Akkor legalább annyit meg tudsz tenni, hogy eltöröd? – tudtam, hogy nem ez a legjobb megoldás, de legalább annyit elérünk vele, hogy nem méter hosszan meredezik ki belőlem valami, ami bármibe beleakadhat.

- Talán... - lépett közelebb, miközben az arca még egy árnyalattal fehérebb lett.

Jó erősen megragadtam a vesszőt, miközben a lány egy határozott mozdulattal elroppantotta a fát. Bár igyekeztem minél mozdulatlanabban tartani, hogy a legcsekélyebb fájdalommal járjon a művelet, a szemeim így is szikrákat hánytak a fájdalomtól. Ha nem tartotta volna bennem a lelket a tudat, hogy Ashley-nek szüksége van rám, és, hogy Leon-t meg kell találni, biztosan eldobom az eszméletem.

Összegörnyedtem térdeltemben, miközben épp kezemmel még mindig görcsösen szorongattam a vállamból kimeredő csonkot. Percekig így maradtam mozdulatlanul, míg a fájdalom legalább annyival alább nem hagyott, hogy lábra bírjak állni.

- A francba, a francba, és megintcsak a francba... - nyögtem, miközben talpra küzdöttem magam.

A pisztolyt az épp kezembe szorítva, lábbal rúgtam be a következő ajtót. Ha valaki netán-tán lapult volna a túloldalon, biztos, hogy gondolkodás nélkül szitává lövöm, annyira fel voltam dühödve. Az agyam letompult a fájdalomtól, az egész bal karom zsibbadtan lógott mellettem, az ingem vér áztatta... Egyszóval nem éreztem magam épp a legkellemesebben...

Az ajtón túl szűk folyosó terpeszkedett, majdnem teljes sötétség uralkodott benne. Ameddig a teremben lévő gyertyák fénye elért, nem láttam semmi fenyegetőt. Csak a csupasz, pókhálós kőfalat, néhol egy-egy elhagyatott faládát, semmi egyebet.

- Hozz egy gyertyát! – utasítottam Ashley-t, mire ő szó nélkül visszaloholt egyért.

A folyosó hosszan nyúlt el előttünk. Ahogy lassan haladtunk rajta előre, a mellettem lépkedő lány kezében tartott, pislákoló gyertya fénye néha rávetült egy-egy ósdi, rozsdás páncélruhára, amit egy-egy beszögellésben helyeztek el, és jobb sorsot érdemeltek volna ennél a sötét, fullasztóan meleg pincénél.

Amikor a folyosó egy idő után kiszélesedett, mindenféle összehordott, törött, megrongálódott bútorral találtuk szemben magunkat. Az egyik kis asztal portól szürkellő asztallapján kicsiny dobozt pillantottam meg. Először elléptem mellette, de aztán bevillant, hogy a többi, itt összedobált tárgyval ellentétben az a dobozka egyáltalán nem volt se ócska, se poros. Visszaléptem mellé, és az épp kezemmel megböktem a fedelét, mire az engedelmesen feltárult. Halk muzsikaszó töltötte be a pince néma csendjét, a bársonybélésen egy férfitenyérnyi tárgyat láttam pihenni.

Kivettem a helyéről a súlyos fémtárgyat, és amikor közelebb tartottam a gyertya által sugárzott fényhez, döbbenetesen fedeztem fel, hogy ugyanazt az oroslán- és kecskefejű alakot ábrázolja, amit már egyszer, egy rácsos kapun is láttunk. A Chimera-t.

- Mi az? – fürkészte kíváncsian Ashley a tenyeremen fekvő tárgyat.

- Egy kulcs.

Legalábbis remélem, hogy az. – tettem hozzá gondolatban, miközben elsüllyesztettem farmerem farzsebébe, és tovább indultunk.

Nemsokára felfelé kanyargó csigalépcsősorra bukkantunk, amin át soknyi tekergés után kicsiny helyiségben lyukadtunk ki. De innen nem vezetett tovább út, ugyanis az egyetlen ajtót zárva találtuk.

Fáradtan rogytam le a falak mentén felhalmozott kisebb-nagyobb fadobozok egyikén, Ashley mellém telepedve fürkészte az arcom, de nekem se jutott eszembe semmi épkézláb ötlet, amikor egyszercsak, az ajtón túlról beszélgetés hangjai szűrődtek keresztül...

- Luis! – ordította valaki a túlfélről, és ismerősen csengő hangja hallatán, meglódult a szívem.

- Ez Leon... - pattant fel mellőlem a lány, és az ajtóhoz rohanva, dörömbölni kezdett rajta.

Végre...

Leon

Bambán bámultam az ajtón kilépő nő után, de nem akadályoztam meg, hogy elmenjen. Sürgősebb dolgom is volt. Tudtam, hogy már így is rengeteg időt elvesztegettem Ada miatt, nem késlekedhettem tovább...

Hátat fordítottam neki, és vele együtt a múltamnak is. Bármi is kötött minket össze, annak immár vége. Két külön utat választottunk magunknak, két külön céllal. Ellenségekké váltunk... Igaza volt: ha legközelebb összefutunk, már nem fog számítani, hogy mi volt...

Halkan sóhajtva, az Ada által lelőtt szerzetesek hulláját a sorsukra hagyva távoztam a szobából a szemközi ajtón át, ami hatalmas ebédlőbe vezetett. A hosszú asztal megterítve várakozott, rajta, a drága teríték közt gyertyák fénylettek, a vázákban fonnyadó virágok illatoztak. A falakon körös-körül képek díszlettek, csendéleteket ábrázolva. Kellemes melegség sugárzott szét a hatalmas kandallóból, benne vígan pattogott a tűz, kesernyés füst illata töltötte meg a helyiséget, ami szerencsére teljesen üres volt. Emberrel, egy szállal se találkoztam.

Megkerültem a székekkel körberakott asztalt, és a nyitott ajtón keresztül kísértáram a következő folyosóra. Az étkező kellemesen meleg légköre után ridegen hatott a folyosó, ezüstös árnyalatú kövekkel kirakott padlójával, a falakat bevonó kék színű drapériával, hidegséget sugárzó atmoszférájával...

Összeborzongva léptem tovább.

A hosszú folyosó szeszélyesen kanyargott előre, ajtót csak egyet találtam, a legeslegvégén. Óvatosan löktem be, meglepetéstől tartva, de a hatalmas helyiség üresnek bizonyult. A falak visszhangozva verték vissza a lépteim ütötte zajt, ahogy a terem közepén lévő asztalhoz sétáltam. Már épp nyúltam volna a rajta feledett vaskos könyv után, amikor a szemben lévő ajtó kivágódott...

Villámsebessen kaptam elő a fegyverem, de amikor megláttam a szobába belépő Luis-t, megkönnyebbülve csúszttam vissza a tokjába. A férfi csak ekkor vett észre. Megtorpant az ajtónyílásban, és diadalmasan felmutatott egy nagyobb fecskendőféleséget, amiben sárgás folyadék lötyögött.

- Leon, megszereztem... - a hangja hirtelen elfulladt, arcán fájdalommal vegyes csodálkozás jelent meg.

Futva indultam el felé, de félúton megtorpantam a borzalomtól, ugyanis a férfi mellényén először csak egy pöttynyi vörös folt jelent meg, ami aztán kiterébélyesedett, míg végül Luis mellkasának a közepén valamiféle törszerűen hegyes valami jelent meg...

A férfi térdre rogyott a fájdalomtól, és ekkor megláttam a mögötte álló Sadler-t. A csuhája ujjából, kéz helyett valamilyen förtelmes nyúlvány meredt elő, amit pont ebben a pillanatban rántott ki Luis hátából...

- Sadler... - lódultam felé.

A dühtől szinte félvakon rontottam neki a férfinak, de ő egyetlen szemvillanásával megállított. A lábaim szinte a földre gyökereztek, képtelen voltam megmoccanni, bármennyire szerettem volna is, a testembe immár ismerősnek mondható, égető fájdalom robbant. Képtelen voltam talpon maradni, a kintől lihegve térdre estem. Tehetetlenül figyeltem, ahogy Sadler a félig eszméletlen Luis mellé lép, és gúnyos kacaj kíséretében a lábaival arrébb rúgja, nem törődve a férfi nyomorú állapotával, majd felemeli mellőle a fecskendőt.

Többé rá sem pillantva a haldoklóra, egy gúnyos vigyort vetve rám, távozott az ajtón keresztül...

Abban a másodpercben, amikor kilépett, a testemben dübörgő fájdalom alábbhagyott. Kínlódva feltápázkodtam, és kissé bizonytalanul odatámolyogtam a földön heverő Luis-hoz. A mellkasán lévő sebből sűrű vér folydogált, lassan hűlő teste alatt már valóságos kis tócsában gyűlt össze.

- Tarts ki... - térdeltem le mellé, és a tenyerem rá akartam szorítani a mellén tátongó sebhelyre, bár tisztában voltam vele, hogy ilyen borzalmas sebesüléssel nem fog életben maradni.

- Hagyj... - lökte el erőtlenül a kezem, majd benyúlt a mellénye egyik zsebébe, és aprócska fiolát húzott elő belőle.

- Tessék... - nyomta a kezembe.

Jéghideg ujjainak a remegését tisztán éreztem.

Erőlködve elnevette magát, a szájából vércsík kígyózott elő, lefolyván a nyakára.

- Tudom, hogy itt a vég... - nyögte ki hörögve a szavakat.

- ... de azért örülök, hogy megismertelek... - ezek voltak az utolsó szavai...

Szemei lassan lecsukódtak, a feje hátrabicsaklott, és hiába hajoltam már közelebb hozzá, hogy akárcsak az élet legapróbb jelét is észleljem, Luis addigra már elment...

- Luis! – kiáltottam utána a nevét.

A fejemben düh hömpölygött. Tehetetlen düh, mert tudtam, hogy Sadler már messze jár... De azt is tudtam, hogy bármi áron előkerítem a gazembert, akár a föld alól is, és megfizettetem vele a tartozását...

Megfizet a halálodért, Luis...

Percek telhettek el, de számomra óráknak tűntek, ahogy ott térdeltem a férfi lassan hűlő teteme felett, és csak bambán bámultam utolsó ajándékát, az aprócska fiolát, amiben pár szem tableta látszott.

A külvilág neszei csak lassan szivárogtak be a koponyámba, távolról mintha a saját nevemet ismételték volna, de annyira tompának éreztem magam, hogy alig fogtam fel ezt...

Feltápáskodtam a holttest mellől, és elindultam arrafelé, amerre Sadler is távozott. Mély, gyűlöletes bosszú tombolt a lelkem legmélyén, még engem is elrémített...

Az egyik zárt, lelakatolt ajtó mellett elhaladtomban végre felfigyeltem a dörömbölésre, végre átszűrődtek a hangok a tompaságomon, és Ashley hangját ismertem fel, amint el-elfúló hangon a nevemet ismételteti.

- Ashley, te vagy? – kiáltottam át.

- Igen.

- És Fabyen? – a szívembe ijedség mart, hogy talán elfogták a lányt, vagy még rosszabb... meg is ölték...

- Ő is itt van velem... Megsérült...

E szavak hallatán kétségbeestem, mert bár tudtam, hogy csak pár lépésnyire van tőlem a lány, és hogy él, de rettenetesen megijedtem, hogy esetleg Őt is elveszíthetem...

- Állj hátrébb Ashley! – a fegyverem markolatával erősen rásújtottam az ajtót lezáró súlyos fémlakatra, de az nem engedett.

Még kétszer kellett nekifutnom, mire sikerült végre levernem. Sietségemben remegő ujjaim közül kicsúszott a rozsdás lánc, de sikerült leoldanom. Lehajítottam magam mellé a földre, aztán nekifeszültem a faajtónak, de az még mindig nem engedett.

A fészkes fenébe...

Az aggodalom teljesen elvette az eszem, ezért a saját épségemmel nem törődve, hátrébb léptem egyet, és a vállammal rontottam neki az ajtónak, ami erre már engedett, és régen olajozott sarokpántjain kelletlenül elfordulva, kitérült előttem, én meg a lendületemtől hajtva majdnem beestem rajta...

Kutató tekintetem a benti félhomályt fürkészte, a lányt kereste...

Fabyen

Íjdedten eszméltem fel, amikor az ajtó nagyot reccsenve feltárult előttem. Sietve felálltam, és a földre lecsúszott fegyverem után kaptam, szerencsétlenségemre a bal kezemmel. A vállamban égő fájdalomtól könnyek homályosították el a szemem, és elgyengülve tántorodtam neki a falnak. Valószínűleg el is estem volna, ha valaki el nem kap zuhantamban...

Kipislogva a szememből a könnycseppeket néztem fel Leon aggodalmat tükröző arcába, és igaz megkönnyebbülést éreztem, hogy élve láthatom...

- Jól vagy? – hajtottam a fejem a vállára.

- Én jól... de veled mi történt? – tolt el magától, és megszemlélte a vállamból kimeredő vessző csonkját.

- Hosszú történet... - nyögtem, mert a seb körül matató ujjai érzékeny pontra tapintottak.

- Tudod mozgatni a karod?

- Tudni éppen tudom, de nem szívesen mozgatom...

- Ki kéne ezt az izét szedni belőle...

Kínlódva mosolyogtam rá:

- Nem vitt rá a lélek...

Gyengéden megtámasztotta az egyik kezével a vállam, a másikkal megragadta a nyílvessző csonkját.

- Kész vagy? – nézett rám.

Mint mindig, most is elkápráztatott az a szűk résben bujkáló, kék szempár, az összeráncolt szemöldök alatt.

- Nem, de csináld... - hunytam be a szemem.

Ám a fájdalom késett. Viszont megéreztem a férfi puha csókját az ajkaimon...

- Leon... - húzódtam el egy leheletnyire tőle, de a légvételei még így is perzselgették a számat.

- Bocs... és ezért is... - ezzel erőteljesen megrántotta a vállamból kimeredő nyílvesszőt...

Összegörnyedtem a fájdalomtól, az ajkaimat erősen beharaptam, különben biztosan hangosan felsikítok... A szemembe könnyek szöktek, éreztem, hogy lecsordulnak az

arcomon. A vállamban, a karomban égető fájdalom izzott, ami csak lassan csillapodott.

- Jól vagy? – húzott magához Leon, és szorosan átkarolt.

- Nem igazán... - pillantottam le a vállamra.

Bár a nyílveendő már nem volt benne, a helyén elég csúnya sebhely tátongott, és friss, meleg vér csordult le a karomon. Leoldottam a nyakamból a kendőmet, és odanyújtottam a férfinak, aki szó nélkül átvette, és szorosan a vállam köré hurkolta, vérzéscsillapítás végett...

- Pihenned kéne egy kicsit.

- Nem... - ráztam meg határozottan a fejem.

- Nincs ilyesmire most időnk! Minél előbb meg kell találunk Luis-t. Ő tudja egyedül a megoldást arra a valamire, ami benned... bennetek... nő... - a szavam elakadt, amikor Leon szomorú szemeibe pillantottam.

- Luis meghalt... - hajtotta le a fejét.

Szavaiból keserűség csengett ki.

- Sadler ölte meg. – gyűlölet áradt a férfiből, amikor kinyögte azt a nevet.

- De megfizet még ezért! – szemeiben elszántság villant, amikor rám pillantott.

- Helyes, de mindennek előtt meg kell találunk a módját, hogy a parazitákat elpusztítsuk...

- A parazitákat... - húzta elő a kezét a zsebéből, a tenyerén aprócska gyógyszeres fiola billegett, benne mindösszesen két szem tablettával.

- Luis azt mondta, ez lelassítja a fejlődésüket. – rázta ki a két szem kapszulát a dobozból, majd Ashley felé nyújtotta a kezét, aki bizonytalanul elvette az egyiket.

Leon biztatólag rámosolygott, majd a tenyerén maradt másik szemet gondolkodás nélkül bekapta.

- Talán ez segít valamelyest... - nyelt egyet.

Szörnyülködve álltam meg Luis holt tetemétől egy pár méterre. Közelebb nem merészkedtem, mert a padlót mindenütt vér borította. Elborzadtam a mellkasán ütött seb láttán, az arcára fagyott iszonyattól.

- Azt mondtad, EZT Sadler csinálta... - fordultam hátra Leon-hoz, aki szorosán a karjai közé zárta Ashley-t, hogy ne kelljen látnia ezt a borzalmat.

- Igen. Ő. – fordított hátat Luis-nak, és elindult a lánnyal a szemközti ajtó felé.

Még pár másodpercet rászántam, hogy végső búcsút vegyek ettől az embertől, akinek az életét ilyen brutális módon oltották ki, aztán én is elindultam. Leon és Ashley az ajtó túloldalán várt rám.

- De mivel volt képes erre? – léptem a férfi elé.

- Sadler már nem ember. Valamiféle torz szörnyszülött. És nem csak a teste... Ígérd meg nekem... - villantotta rám a tekintetét.

- Ígérd meg, hogy megölsz, ha nem találjuk meg az ellenszert, és én is ilyen lelketlen szörnyeteggé válnék! – suttogta halkán, hogy a terem falai mentén elhelyezett mellszobrokat vizsgáló Ashley ne hallhassa meg.

- Leon... én nem... - ráztam meg a fejem.

- Ígérd meg! – szemei könnyögően kapaszkodtak az én tekintetembe, képtelen voltam elszakadni tőle.

- Még ha ez meg is történne, akkor is emlékeznék arra, hogy ki voltál... Nem tudom, hogy képes lennék-e elvenni az életed... Folyton az eszembe jutna, hogy ki is vagy valójában...

- De az már nem ÉLET lenne... - nyögte a férfi keserűen, de belefojtottam a szót, az ajkaira fektetett mutatóujjammal, és feltettem neki az engem foglalkoztató kérdést:

- Fordított esetben, TE megtennéd?

A döbbenettől kikerekedett szemekkel meredt rám. A szava is elakadt, sokáig nem is szólalt meg, csak a tekintetével simított végig az arcomon. Aztán megragadta a nyakára lecsúszott kezem, és a szemét lehunyva apró csókot lehelt a tenyerembe, miközben így szólt:

- Nem...

- Na látod... Megtaláljuk a módszert, amivel megmenthetünk titeket. Ne is gondold többet arra, hogy mi lesz, ha nem sikerül.

Haloványan elmosolyodott, megszorította a tenyerébe zárt ujjaimat, és elindult a terem túlsó végén lévő, lakattal lezárt ajtó felé...

Leon

Nyomomban a két lánnyal, kiléptem az ajtón, és amikor felismertem az ismerős helyszínt, ahová keveredtünk, legszívesebben a falba vertem volna a fejem. A terem két szélén oszlopok sorakoztak, az egyik fal fölé hatalmas balkon öblösödött ki, de a felfelé vezető lépcsősort még mindig elzárta előlünk a vaskapu.

- A francba is... - csaptam rá ököllel a hozzám legközelebb eső oszlopra, de ettől se lett jobb.

- Kifogytál az ötletekből? – nézett rám derűsen mosolygó szemekkel Fabyen.

Kérdőn néztem rá, mire belekotort a farmerje farzsebébe és előhúzott onnan valamit, majd nyitott tenyerén egyensúlyozva, felém nyújtotta a fémesen csillogó tárgyat. Közelebb léptem, és megérintettem a fura szörnyet mintázó domborművet.

- Hol szerezted?

- Találtuk... - vontta meg a vállát.

Az arca megrándult a fájdalomtól.

Elvettem a tenyeréről a fémtárgyat, közben a mutatóujjamat finoman végighúztam puha és meleg bőrén. Zöldeskéken fénylő szemeit fürkészem, és amikor rám villantotta a tekintetét, pillantásunk egy tizedmásodpercre összekapcsolódott. Fekete pillái remegő árnyéka alatt írisze halványan vibrálva csapongott a szememben, vált egyre mélyebb zöldre, és én elvesztem benne, ám a lány zavartan kapta el a tekintetét, és elfordult tőlem. Mintha kiszakított volna belőlem valamit, ürességet éreztem nélküle...

- Menjünk! – mondta halkán, mire a súlyos vaskapuhoz léptem, és az ottani mélyedésbe illesztettem a kezemben szorongatott tárgyat.

Halk kattanás nyomában a rácsok szép lassan elkezdtek felemelkedni.

Az előttünk lévő lépcsősoron keresztül jutottunk el egy széles folyosóra. A bal oldalamon a falakat domborművek díszítették, mindegyik egy-egy nőalakot mintázott. A jobb oldalamon végig plafonig érő ablakok húzódtak. Lágy szellő emelgette a hófehér függönyöket, rajtuk túl megpillantottam a sötét égbolt egy szeletét. Mélyet lélegeztem az ablakokon betóduló hűs levegőből, amitől kissé felélénkültem.

A folyosó végén megtorpantunk, ugyanis az út háromfelé ágazott. Jobb- illetve balfelé egy-egy ajtót fedeztem fel, előre felé viszont újabb vaskapu torlaszolta el a

továbbjutás lehetőségét, aminek a két oldalán hatalmas mellszobrok voltak a falba süllyesztve. Kinyújtott tenyerük üresen ásított.

Odasétáltam az egyik ajtóhoz, és a kilincset lenyomva, óvatosan belöktem azt. Mögötte újabb folyosót fedeztem fel, a vörös drapériával bevont falak izzani látszottak a rengeteg gyertya fényében. A két fal mentén végig kifényesített páncélruhák strázsáltak, a kezeikben tartott szablyák, lándzsák élesre fent pengéin hasra esett a fény. A folyosó hamarosan elkanyarodott, a kanyarban életnagyságú, ám kőből faragott oroszlán várakozott ugrásra készen...

- Ez a másik is nyitva van! – hallottam a hátam mögül Fabyen lágyan csengő hangját, aki a szélesre tárt ajtó nyílásában állongott tanácstalanul.

- Mi legyen most?

Bár nem szívesen választottam szét a kis csapatot, de tudtam jól, hogy az idő igencsak szorít minket, ezért az alábbi javaslattal álltam elő:

- Ti menjetek arra, én meg megnézem, hogy mi van erre – intettem a fejemmel a hátam mögé.

- Tíz perc múlva találkozunk ugyanitt. Bármi gyanúsat észleltek, azon nyomban forduljatok vissza. Ha bajba keveredtek, adj le egy pár lövést...

- Ahogy akarod... - mondta a lány, majd hátat fordítva nekem, elindult előre.

Hirtelen kellemetlen érzés fogott el, ahogy szemléltem egyre távolodó alakját.

- Fabyen, várj... - szóltam utánuk, mire a két lány megfordult.

Karcsú alakját fénylő keretbe foglalta a háta mögötti, fényesen kivilágított terem, de az arcvonásai láthatatlanok maradtak előttem.

- Biztos rendben lesztek?

- Persze, ne aggódj... - mondta, a pisztolyát felemelve, és megütögetve.

Zöldesen szikrázó szeme megvillant, amikor ismét hátat fordított nekem.

Mögötte az ajtó lassan becsukódott, a zár halkán kattant be a helyére. Sokáig néztem még utánuk, és a lelkem mélyén csak nem akart múlni az a szorongató félelem...

A páncélokkal telezsúfolt, különös hangulatot árasztó folyosót magam mögött hagyva, beléptem egy teljesen szabályos kör alaprajzú, hatalmas terembe, ami teljesen üresnek látszott, leszámítva a falakra körbe felfüggesztett különböző fegyvereket, és a szoba közepén magányosan ácsorgó asztalkát, rajta egy fényesen csillogó kehellyel, aminek a közepén hatalmas, kék drágakő tündökölt. A helyiségből kivezető másik ajtót nem láttam.

Közelebb léptem az asztalhoz, és már épp nyújtottam volna a kezem a rajta ácsorgó kehely után, amikor a hátam mögül fémes csörgés ütötte meg a fülem. A pisztolyomat magam elé rántva, pördültem meg, de amikor megláttam az ajtóban álló alakokat, megremegett a kezemben a fegyver, ereimben meghűlt a vér...

Négy páncélruhás szerzet csörtetett be a terembe, a nehéz páncélzatban darabosan mozogva, óvatosan megközelítve engem, az ötödik társuk lestrázsált az ajtónyílásban, hatalmas kardja hegyét letámasztva a lábai elé. Szemei vörösen villantak felém a sisak lehajtott rostélyán keresztül.

Távolról lövések hangját hallottam meg. Tudtam, hogy ez csakis a két lány lehet, tudtam, hogy bajba kerültek, de azzal is tisztában voltam, hogy nem tudok most segíteni nekik... Először nekem is élve ki kéne keveredni ebből a slamasztikából...

Fabyen

Belépve a fényesen kivilágított terembe, az első, ami szemet szúrt, az az innen nyíló két ajtó volt, ám pechünkre mind a kettőt zárva találtam. Körbesétáltam az apró szobában, aminek mindösszes berendezése az a négy szobor volt, amik egy-egy falnál álltak őrt, de semmi érdekeset nem találtam.

- Itt nincs semmi. – sóhajtott egy hatalmasat a hátam mögött Ashley.

- Nincs... - hagytam rá.

- Keressük meg Leon-t, hátha ő nagyobb szerencsével járt. – fordultam meg, és léptem egyet a lány felé, ám ekkor a talpam alatt süppedni kezdett a talaj...

Ijedten ugrottam hátra, a fegyveremmel feszülten pásztáztam végig a helyiségen, csapdáktól tartva, de semmi sem történt.

- Mi az? – nézett rám Ashley elkerekedett szemekkel.

Válasz helyett leguggoltam a földre, és megvizsgáltam a szürke és fekete márványlapokkal kirakott padlót. Az egyik ilyen, pont az egyik fal mellett ácsorgó szobor lábánál be volt süllyedve, vagy két centinyire.

- Hát ez furcsa... - léptem oda a szomszédos szoborhoz, és álltam rá a lábai előtt található fekete kockára.

Ugyanúgy, mint az előbb, a talaj itt is elkezdett alattam süllyedni, és amikor hátrébb léptem, a mélyedés ott maradt. A harmadik, és a negyedik szobornál is ugyanezt tapasztaltam, ám, amikor a negyedik padlóelem is lesüppedt a helyére, az egyik ajtó zajtalanul feltárult előttünk. Ashley-nek intettem, hogy húzódjék a hátam mögé, és bekémleltem az ajtónyíláson. Az előző terem pontos mását láttam magam előtt, annyi különbséggel, hogy emeből hiányoztak a fal mellett strázsáló kőszobrok, viszont a magas mennyezetű szoba kellős közepén az aprócska termetű Salazar-t pillantottam meg, nekünk háttal.

- Fel a kezekkel! – kiáltottam rá, miközben összehúzott szemekkel fürkésztem a kicsiny alakot, és közelebb óvakodtunk hozzá.

- Látom, még mindig élnek... - felelte kimérten.

A válla fölött hátrapillantva, a szemei gonosan villantak felénk, ajkai vigyorra álltak.

- Lássuk, hogy boldogulnak ezzel, kedves kisasszonyok... - ezzel villámgyorsan kiugrott az előtte lévő ajtón.

Az utána küldött golyó már csak az ajtófélfába csapódhatott.

- Gyerünk utána! – fogtam meg a szorosán mögöttem álló Ashley karját és magammal rántottam, ám még csak a szoba felénél tartottunk, amikor igaz rémületesre becsapódott, mind a hátrahagyott, mind az előttünk lévő ajtó is, ami mögül gúnyos kacagás szűrődött be...

Dühösen megtorpantam, ám hiába rángattam a kilincset, az ajtó zárva maradt.

- Ne... - sikított fel mögöttem Ashley.

- Mi az? – fordultam vissza felé, de amikor a tekintetemmel követtem rémült pillantását, én is majdnem felkiáltottam iszonyomban...

VÉGE A 3. RÉSZNEK

